

โครงการพิเศษออกแบบสิ่งพิมพ์
ภาพประกอบเรื่อง "นักบุญซี"



โครงการพิเศษฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

ภาควิชาศิลปะศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2534 - 35

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

โครงการพิเศษ 2 (ออกแบบสิ่งพิมพ์)

ชื่อโครงการ โครงการออกแบบภาพประกอบเรื่อง "นักบุญซี"

โดย นายณัฐ เทียนทอง

กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษา

กรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

รับและตรวจเมื่อ / / 2535

(นายเดชา วราจุน)

หัวหน้าภาควิชาศิลปะ

(นายพิเชษฐ์ วิริยะวัฒน์)

คณบดี

กิติกรรมประกาศ

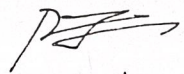
โครงการพิเศษโครงการนี้ สำเร็จจุดมุ่งไป ด้วยความช่วยเหลือ -
เหลือและแนะนำเป็นอย่างดี จากคณะกรรมการทุกท่าน ที่คอยให้
คำปรึกษา แนะนำ และช่วยเหลือขอบพระคุณต่างๆ ตั้งแต่ต้นจนมาถึง
งานชั้นสุดท้าย ด้วยดีตลอดมา

การทำโครงการพิเศษครั้งนี้ ได้ทำการศึกษา ค้นคว้า และรวบรวม
ข้อมูล จนถึงในการผลิตชิ้นงาน โดยได้รับความร่วมมือและช่วย-
เหลือรวมทั้งเป็นกำลังใจจากบุคคลต่างๆดังนี้

- คุณสรุฑ แสงวีรกิจ
- คุณศศิธร ลินจูเมือง
- คุณสุพจน์ วุฒิอิน
- คุณพิเชษ หล้ากิติ

เพื่อนำพี่น้องน้องๆ ชาวสถาปัตย์ ลาดกระบังทุกท่าน ที่ไม่สามารถ
เขียนนามลง ณ ที่นี้ได้ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจด้วย
ดีตลอดมา และขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อคุณแม่ที่คอยส่งเสริมและเป็น
กำลังใจในการศึกษา ด้วยพระคุณที่หาที่เปรียบมิได้

ขอบคุณในความตั้งใจของตัวเองในครั้งนี้



(นายธีร์ เทียนทอง)

เมษายน 2535

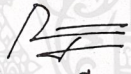
คำนำ

บางครั้ง แรงบันดาลใจสามารถผลักดันให้คนเราสามารถสร้างสรรค์งานให้ออกมาได้ดีกว่าภาวะปกติ ซ้ำพเจ้าก็เช่นกัน เพราะผลงานชิ้นนี้เกิดขึ้นจากแรงบันดาลใจที่มีมาตั้งแต่วัยเด็ก ที่ใฝ่ฝันอยากจะเป็นนักเขียนการ์ตูน

บัดนี้ ความฝันของข้าพเจ้าได้รับการดำเนินการให้เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม ส่วนที่ว่าจะออกมาเป็นผลงานที่ดีมีคุณค่าขนาดไหน นั้นขึ้นอยู่กับวิจารณ์ของท่านผู้อ่าน แต่ในส่วนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยังมีความรู้สึกว่าความบกพร่องในผลงานของข้าพเจ้ายังมีอยู่และปรากฏให้เห็น

แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ายังหวังเป็นอย่างยิ่งว่า สิ่งซึ่งปรารถนาที่จะผ่านการรับรูของท่านนับจากวินาทีนี้ต่อไป จะสามารถสร้างสรรค์ ประโยชน์ ให้แก่ท่านอย่างมากที่สุดเท่าที่จะมากได้

ด้วยความนับถือ


(ณัฐ เทียนทอง)

เมษายน 2535

เรื่อง	หน้า
ความสำคัญของโครงการ.....	1
วัตถุประสงค์ของโครงการ.....	2
ขอบเขตของโครงการ.....	2
ขั้นตอนการทำงาน.....	3
ปัญหาในการทำงาน.....	5
แนวทางแก้ไขและข้อเสนอแนะ.....	7
ผลที่ได้รับจากการทำงาน.....	7
บทวิเคราะห์และแนวความคิดในการออกแบบ.....	8
เนื้อเรื่อง.....	9
ผลงาน.....	22
แหล่งข้อมูลและบรรณานุกรม.....	37

ความสำคัญของโครงการ

ปัจจุบันเราอาจกล่าวได้ว่า นิยายภาพคือทางเลือกทางหนึ่งของความบันเทิงทางสมองและอารมณ์ แต่เป็นที่น่าเสียใจว่า อุตสาหกรรมเติบโตและการพัฒนาของวงการนิยายภาพ ในประเทศไทยเป็นไปอย่างเชื่องช้าและไม่ได้รับความเหลียวแลเท่าที่ควร กระแสนิยายภาพจากต่างประเทศโดยเฉพาะ ญี่ปุ่นและอเมริกา ได้ไหลทะลักเข้ามาท่วมตลาดหนังสือของไทย ด้วยผลตอบแทนของราคาที่สูง แต่ในขณะที่เกี่ยวกับค่าแรงของนักเขียนนิยายภาพของไทยก็ถูกกดลงต่ำอย่างไม่น่าเชื่อ ทั้งนี้และทั้งนั้นหากเราย้อนกลับมามองสภาพของความเป็นจริงของนิยายภาพไทย เราจะพบว่าคุณภาพของงานที่ปรากฏออกมามัก เป็นปริมาณส่วนกลับกับเวลาที่ผ่านไป ซึ่งคงเป็นเพราะค่าแรงที่ไม่คุ้มค่าพอ กับการที่จะผลิตงานให้ออกมาอย่างประณีตพิถีพิถัน

แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ายังมีความเชื่อมั่นอยู่เสมอว่าฝีมือของนักเขียนนิยายภาพไทยไม่ได้ด้อยกว่าชาติใดในโลก หากเราผลิตงานให้เป็นที่ยอมรับของตลาดหนังสืออันสกลีไสของนักเขียนนิยายภาพของไทยคงอยู่ไม่ไกล การที่ข้าพเจ้าจัดทำโครงการนี้ขึ้นมา ก็เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นในการจุดประกายให้เกิดการตื่นตัวในการพัฒนางานเขียนนิยายภาพของไทยให้เป็นที่น่าพอใจมาแต่ข้างต้น

วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อให้เกิดความตื่นตัวในการพัฒนาวงการนิยายภาพของไทยให้ทัดเทียมต่างประเทศ
2. เพื่อใช้เป็นแนวทางสำหรับเยาวชนที่มิได้ใจรักในการสร้างงานนิยายภาพ

ขอบเขตของโครงการ

1. นิยายภาพขาว-ดำ ขนาด $8\frac{1}{2}'' \times 11''$ จำนวน 30 หน้า
2. ภาพปกสี่สี ขนาด $11'' \times 17''$ จำนวน 1 ภาพ



ขั้นตอนการทำงาน

การสร้างงานนิยายภาพชุด "นักบุญซี" เรื่องนี้ได้ดำเนินการจนเสร็จจุดถึงความขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การศึกษาบท

เมื่อได้ศึกษาค้นใจเลือกเรื่องที่จะนำมาเขียนแล้ว สิ่งที่ต้องกระทำเป็นอย่างแรกคือ ต้องศึกษาเนื้อเรื่องอย่างละเอียด อ่านทวนซ้ำ 5-6 รอบ พร้อมทั้งสร้างจินตนาการในสมองให้ออกมาเป็นภาพ จากนั้นจึงเริ่มศึกษาและวางบท ซึ่งส่วนที่สำคัญคือบทสนทนา ซึ่งจะเป็นตัวนำ เสนอและเดินเรื่องโดยใช้บทบรรยายให้น้อยที่สุด

ในขั้นตอนนี้จะเป็นการตัดสินใจของผู้เขียนที่จะแปลงบทหรือคงไว้ให้เหมือนเดิมมากที่สุด สำหรับเรื่อง "นักบุญซี" นี้ ข้าพเจ้าก็ปรับเปลี่ยนในรายละเอียดของบทและตัวละคร เพียงเล็กน้อย

2. การสเก็ตช์

การสเก็ตช์ขั้นแรกแบ่งเป็นสองส่วนหลักๆคือการสเก็ตช์ฉากและตัวละคร การสเก็ตช์ตัวละคร จะคงถึงคาร์เด็กเตอร์ของตัวละครแต่ละตัวในเรื่องออกมาให้ได้ แล้วสื่อสารเป็นแอ็คชั่นแทนบทบรรยาย ส่วนฉากสำหรับเรื่องนี้ ข้าพเจ้าตัดสินใจให้โทนรวมของงานออกไปทางความมืดเพื่อสื่อบรรยากาศของความลึกลับ และแก้ปัญหาในเรื่องรายละเอียดของฉากด้วย

เมื่อได้ฉากและตัวละครครบแล้วก็มาถึงขั้นตอนการวางเลย์เอาต์ มุมกล้อง
ขนาดของภาพ และตำแหน่งของตัวหนังสือที่จะต้องสัมพันธ์กันทั้งหมด

3. การเขียนจริง

เมื่อได้แบบร่างของเลย์เอาต์แต่ละหน้าจนครบถ้วนแล้ว ขั้นตอนสุดท้ายก็คือ
การเขียนจริง ซึ่งในที่นี้ก็คือ การร่างภาพด้วยดินสอและลงลายเส้นและน้ำหนัก
ด้วยหมึกดำ พร้อมทั้งเขียนคำบรรยาย



ปัญหาในการทำงาน

ปัญหาสำคัญในการสร้างนิยายภาพ มีอยู่ 2 ประการสำคัญคือ เรื่องของข้อมูล กับเรื่องของเวลา ซึ่งข้าพเจ้าจะแยกรายละเอียดแยกแยะเป็นหัวข้อดังนี้

1. ปัญหาเรื่องข้อมูล

ในการสร้างนิยายภาพหากจะเปรียบไปแล้ว ก็เหมือนกับการสร้างภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง เพราะมีลักษณะการนำเสนอโดยใช้มุมมองและการลำดับเรื่องเหมือนกัน

ก่อนที่จะสร้างนิยายภาพเรื่องหนึ่งขึ้นมา สิ่งที่ต้องทำเป็นลำดับแรกคือการเลือกเฟ้นเรื่องที่จะนำมาเขียน อาจจะเป็นการแต่งเองหรือนำเรื่องจากนักประพันธ์ท่านอื่นมา จากนั้นก็มาถึงขั้นตอนที่เรียกว่า การเขียนบท

การเขียนบทในงานนิยายภาพก็คือการจักลำดับของบทสนทนาให้ควบคู่ไปกับการลำดับภาพ การนำเสนอที่จะทำให้ผู้อ่านรู้สึกสมจริงถึงที่จะขาดเสียมิได้ก็คือ ฉาก ฉากจะออกมาเป็นภาพที่สมจริงแค่ไหน สิ่งที่จะเป็นตัวกำหนดก็คือ "ข้อมูล" ที่เกี่ยวข้อง เช่น หากเป็นเรื่องเกี่ยวกับชนบท ผู้เขียนก็ต้องมีการศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องสภาพความเป็นอยู่ สิ่งแวดล้อม ความเชื่อ และขนบธรรมเนียมประเพณีของท้องถิ่นนั้นๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง ซึ่งการศึกษาข้อมูลดังกล่าว จะต้องเป็นไปอย่างพิถีพิถันละเอียดถี่ถ้วน และมีภาพตัวอย่าง อาจจะเป็นภาพถ่ายหรือภาพเขียนก็ได้ ซึ่งภาพตัวอย่างนี้ ถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของข้อมูลในการสร้างงานนิยายภาพเลยทีเดียว หากการศึกษาข้อมูลเป็นไปอย่างไม่เพียงพอผลงานที่ออกมา นอกจากจะดูค่อยแล้ว ยังขาดอรรถรสลงไปอีกมาก

2. ปัญหาเรื่องเวลา

เวลาที่ใช้ในการสร้างนิยายภาพแบ่งเป็น 2 ช่วงคือช่วงของการเตรียมงาน และช่วงของการสร้างงาน

-ช่วงของการเตรียมงาน

คือเวลาที่ใช้ไปในการหา รวบรวม และจัดข้อมูลให้พร้อมสำหรับการสร้างงานนิยายภาพ

-ช่วงของการสร้างงาน

นับเริ่มตั้งแต่การ สเก็ตซ์ตัวละคร ฉากละคร การจัดวางภาพแต่ละช่อง การเดินมุมมองแบบมุมกล้อง จนกระทั่งถึงการร่างภาพ การลงหมึกและการเขียนตัวหนังสือของบทสนทนา จากเวลาที่แบ่งข้างต้นเราจะเห็นว่า เวลาที่ใช้ไปในแต่ละช่วงนั้นมีปริมาณพอๆกัน ทั้งในช่วงของการเตรียมงานและในช่วงของการสร้างงาน ดังนั้นหากเราให้เวลากับการสร้างงานไม่เพียงพอปัญหาที่ติดขัดต่างๆรวมทั้งสภาพความไม่พร้อมจนกระทั่งถึงผลของงานซึ่งย่อมจะออกมาไม่สมบูรณ์สมดังเจตนารมณ์ที่ได้ตั้งใจไว้ ซึ่งงานของข้าพเจ้าก็อยู่ในเงื่อนไขดังกล่าว
สวัสดี
นกวัย

แนวทางแก้ไขและขอเสนอแนะ

1. ศึกษาเรื่องที่จะนำมาสร้างนิยายภาพอย่างละเอียด เพื่อจะได้กำหนดระยะเวลาสำหรับการเตรียมอย่างเหมาะสม
2. หาข้อมูลให้ไต่ถามและสมบูรณ์ที่สุด ก่อนจะเริ่มลงมือสร้างงาน
3. ศึกษาตัวอย่างงานของต่างประเทศที่จัดว่าเป็นที่ยอมรับเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนางานของตัวเองให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น

ผลที่ได้รับจากการทำงาน

1. ได้ทราบถึงปัญหาต่างๆในการทำงานตลอดถึงแนวทางต่างๆ ในการแก้ปัญหา
2. ฝึกฝนความอดทนต่อการทำงาน
3. เป็นจุดเริ่มต้นของตัวเองในการที่จะเริ่มก้าวไปในแนวทางของการสร้างงานนิยายภาพ

บทวิเคราะห์และแนวความคิดในการ ออกแบบ

สำหรับผลงานนิยายภาพเรื่อง "นักบัญชี" ของข้าพเจ้าซึ่งได้เสร็จจัดวางออกมา
นี้ เมื่อข้าพเจ้านำมาพิจารณาอย่างละเอียดอีกครั้งในแง่มุมต่างๆ ที่คิดว่าครอบคลุม
การทำงานชุดนี้ได้หมด ผลปรากฏว่า หากให้คะแนนเต็มสำหรับการสร้างนิยายภาพ
คือ 100 งานของข้าพเจ้าก็คงอยู่ในราว 60 คะแนน ซึ่งข้าพเจ้าพิจารณาให้คะแนน
จากสิ่งต่างๆดังต่อไปนี้

1. การเตรียมงาน

ข้าพเจ้าให้เวลากับการเตรียมข้อมูลน้อยมาก สาเหตุเพราะมีแค่เสียเวลาไปกับการ
คัดเลือกเรื่องที่จะนำมาสร้างงาน บางท่านอาจจะรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าเลือก
ขึ้นมาเสนอไม่เห็นจะมีคุณค่าพอที่จะสมควรแก่การกล่าวอ้าง แต่ข้าพเจ้าก็มีเหตุผล
ในเรื่องเวลาเช่นเดียวกัน เวลาที่ว่าคือเวลาในการสร้างงาน เพราะข้าพเจ้ามี
เวลาในการสร้างงานน้อยมาก จึงต้องเลือกเรื่องที่เหมาะสมแก่ทักษะฝีมือ

2. การนำเสนอ

งานของข้าพเจ้าใช้การนำเสนอในลักษณะการลำดับภาพและการดำเนินเรื่อง
แบบภาพยนตร์ ซึ่งจะเน้นมุมมอง แอ็คชั่น และบทสนทนามากกว่าบทบรรยาย รวม
ถึงการจิกจางเฉยเอาที่สอศประสานสัมพันธ์กันระหว่างภาพและตัวอักษร ซึ่งงานที่
ออกมาในส่วนนี้ข้าพเจ้าค่อนข้างพอใจ

3. บทบรรยาย

สำหรับบทบรรยาย ข้าพเจ้าตัดสินใจเลือกการนำเสนอแบบสากลนิยม คือ
ลายมือเขียน แทนที่จะใช้ตัวพิมพ์ สาเหตุเพราะข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ตัวเขียนให้
อรรถรสมากกว่าตัวพิมพ์ ซึ่งดูเป็นงานเป็นการไปหน่อย สำหรับบทบรรยายเรื่อง
นี้สิ่งที่แย่มากๆที่เห็นได้ชัดเจนคือความสวยงามของลายมือที่มีค่อนข้างน้อย ทำให้
งานโดยรวมก็อยู่คู่กลางไปมาก

4. เทคนิค

เทคนิคในการเขียนนิยายภาพเรื่องนี้ ข้าพเจ้าใช้พู่กันกับหมึกหรือคั้ง เพราะเส้นขอ
พู่กันให้ความอ่อนช้อยให้ลักษณะการเน้น และชีวิตชีวามากกว่าเส้นของปากกาส่วนหมึก
คำหรือคั้งนั้นให้ความสม่ำเสมอของความเข้มข้นในการลงมากกว่าหมึกอีกทั้งยัง
และหนักกว่าทวนสูง เกศพนแบบกราวด์ของนิยายภาพเรื่องนี้จะเห็นว่าเป็นตัวคำ
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีเหตุผลแปดข้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
ตัดกันเพราะโทษรวมของเรื่องออกแนวลึกลับ

นักบัญชี

จาก The Accountant

ของ Robert sheckley

123 แปล

มิสเตอร์ก็ั่งอย่างสบายอารมณ์บนเก้าอี้หนังนุ่มหนา เขามองจตุร-
คัตวจากกล้องยาเส้นด้วยความรู้สึกวโลกนี้ช่างน่าอภิรมย์เสียจริงๆ วันนี้
เขาเพิ่งขายเครื่องรางไป 2 ชิ้น แลมายังขายยาเส้นที่ได้อีก ตอนนี้ภรรยา
ของเขากำลังง่วนอยู่กับการปรุงอาหารรสเลิศในครัว

ใบยาในกล้องยาเส้นของเขาก็ถูกไหม่อย่างคี่ และด้วยความรู้สึกพึงพอ-
ใจ มิสเตอร์ก็ั่งหัวหนึ่งที แล้วบิคซี่ก็ยกจอกหนึ่งที

มอร์ตัน ถูกชายวัยเก๋าขบของเขา วิ่งเข้ามาในห้องนั่งเล่นพร้อมกับ
วางหนังสือลง

"ที่โรงเรียนเป็นไงบ้างโฮ้อลูกชาย" มิสเตอร์ก็เอ่ย

"ดีครับ" หนูน้อยตอบ เขาหยุดวิ่งแกยงคกง้าวเดินไปยังห้องของเขา

"นั่นอะไรนะ!" มิสเตอร์ ก็ถามขึ้น เขาหันไปยังหนังสือปกกำมะยี่ของ

ลูกชาย

"ก็ตำราทางบัญชีอีกเล่มหนึ่งนะครับ" เด็กชายตอบ แล้วเดินเข้าห้อง
ไปทันที

มิสเตอร์ก็ั่งย่นหน้า โฮ้อลูกชายของเขา มันยังงักกันนะ ทำไมถึงอยาก
เป็นนักบัญชีกันก็ั่งไม่รู้ เออ แก่วันหนึ่ง เจ้ามอร์ตันก็ั่งจะเลิกความคิดเหลวไหลนี้ไปเอง
แหละ สิ่งทีก็ั่งคิดว่ากำลังรอเจ้าหนูน้อยอยู่ไม่ใช่เรอะอะ

กริ่งประตูก๊งขึ้น

มิสเตอร์ก็ั่งคี่ เข้มซึกให้แน่นขึ้น รีบจักแจงปกเลื่อของค้วเองแล้วตรงไปเปิด
ประตู เขาพบกับมิสกริบ คุณครูประจำชั้นป. 4ของเจ้าลูกชาย

"เชิญกริบคุณกริบ" มิสเตอร์ก็ั่งทักทาย "รับอะไรก่อนไหมครัย

"ฉันไม่มีเวลาชานาคู้นหรือ" มิสกริบตอบ เธอยืนเท้าสะเอวอยู่ตรงประตู ผนังเทาของเธอแดงเหลือง เหงิง จมูกโก่งนั้นถึงงุ้ม กวงกาสี่แดงกลอกกลิ้งไปมา ดูๆไปแล้ว เธอจะเหมือนกับแม่มดจริงๆ และก็ไม่น่าแปลกเท่าไร เพราะเธอเป็นแม่มดก็จริง ๆ

"ฉันคงคุยกับคุณชะหน่อย เรื่องลูกชายของคุณนะ" เธอซกหันไปนั้น มิสซิสตี ก็รีบออกมาจากครัว พร้อมกับใช้ผ้ากันเปื้อนเช็ดมือ

"หวังว่าเขาคงไม่ชนะคะ" มิสซิสตีพูดอย่างกังวลใจ

มิสกริบแค้นเสียงอย่างไม่พอใจ

"วันนี้เราทำการ สอบประจำปี ปรากฏว่าลูกชายของคุณสอบตกอย่างน่าอนาถ

"โอ้" มิสซิสตีอุทาน "นี่มันดูโง่ไปไม่ผิด... บางที..."

"มันไม่เกี่ยวกับหรือ" มิสกริบคัดค้าน "เมื่ออาทิ ทยก่อน ชั้นให้ทองคำศักดิ์สิทธิ์ของ คอคัสบที่หนึ่ง คุณก็รู้ว่ามันง่ายแค่ไหน แค่นั้นแหละลูกชายของคุณจำมันไม่ได้เลยซักคำ"

"อืมม" มิสเตอร์ก็ครุ่นคิด

"อย่างในวิชาชีววิทยานะ ลูกชายคุณไม่รู้เอาเลยว่ามีอะไรเป็นสมุนไพรรู้นฐานของยาศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย"

"ไม่น่าเชื่อเลย" มิสเตอร์ก็เพิ่มท่า

มิสกริบหัวเราะด้วยความฉุน "ยิ่งกว่านั้นนะ เขายังดื่มอักขระดิกลับทั้งหมดที่เคยเรียนสมัยอยู่ป. ๖หมดเลย เขาดื่มสูตรการป้องกันต่างๆ เขาดื่มนามของ ๑๑ ปีศาจแห่งวงกตที่ ๓ ดื่มภูมิศาสตร์ของมหานรกภูมิ แต่ที่แย่ที่สุดคือเขาไม่เคยคิดที่จะเรียนอะไรเลย"

มิสเตอร์และมิสซิสมองกันเงิบๆ นี่เป็นเรื่องน่าหนักใจทีเดียว ไอ้เรื่อง
ความซึ้งใจของมอคนนะพอจะทนกันได้ พอจะกระตุ่นหรือหวานล่อมให้กลับกลายเป็น
แต่เด็กคนนี้จะต้องเรียนมหาวิทยาลัยชั้นพื้นฐานซึ่งสิ่งนี้สำคัญมาก สำหรับการก้าว
กระโดด ไปสู่การเป็นพ่อมคอย่างเต็มตัว

"ชั้นบอกคุณพี่และเคียวนี้เลยก็ได้" มิสกริบ "นี่ถ้าเป็นสมัยก่อนนะฉันจะให้
เขาคกชั้นโดยไม่รีรอเลย แต่คนนั้นพวกเราเหล่าพ่อมคแม่คนนะมันเหลือน้อย
จนนับนิ้วได้แล้ว"

มิสเตอร์ก็พยักหน้าอย่างเศร้าๆ พวกนักเวทย์มนต์คาถาได้ค่อยๆ เลื่อนถอย
มานานนับศตวรรษแล้ว ครอบครัวยุคเก่าก็สูญหายตายจากไป บ้างก็ถูกอำนาจฝ่ายต่ำ
แห่งภูตผีปิศาจเข้าครอบงำ บางคนก็กลายเป็นนักวิทยาศาสตร์ และมหิมาหาชน
ในยุคนี้ไม่เคยที่จะสนใจหรือเห็นคุณค่าของความมั่งคั่งแห่งอภิปภพ

เคียวนี้เหลือ อยู่ทรงไสยเวทย์เพียงไม่กี่คน ที่กระจัดกระจายออกไปเพื่อสั่ง-
สอนวันยามนคจากอภิปภพอย่างเช่น มิสกริบนี่แหละ เธอก่อตั้งโรงเรียนเวทย์-
มนคขึ้นมา สั่งสอนลูกหลานพ่อมคแม่คทั้งหลาย เหล่านี้คือสิ่งที่สืบทอดกันมาตาม
สายเลือดตามประเพณีของตระกูล

"เพราะไอ้เรื่องบัญญัติบัญชียานี้แหละ" มิสกริบพูด "ชั้นก็ไม่รู้ว่าเขาไปหลง-
ไหลมันได้ยังไงกัน" เช อัจฉริยะปกครองเด็กอย่างทำหน้าที่

"ทำไมไอ้หนูนั้นถึงได้มาเหล่าปากออกไปขนาดนั้น ให้กายลี"

มิสกริบสวด

มิสเตอร์ก็ รู้สึกว่าสองแก้วของเขาร้อนผ่าวขึ้นมาทันที
 "ชั้นรู้เพียงแค่ว่า ถึงแต่ก่อนมีไอ้เรื่องนั้นอยู่ในหัวแล้ว เขาก็ไม่เคยสนใจ
 กับเรื่องของวิทยาคมเลย"

มิสเตอร์ก็หลยสายตาอันแดงก่ำของคุณแม่มด ไซ้ มัน เป็นความผิดของ
 เขา เขาไม่ควรซื้อตุ๊กตาเครื่องบวกเลขมาให้ลูกเลย และเมื่อเขาเห็นเจ้า
 ลูกชายเริ่มสะสมตำราต่างๆอย่างพวกนั้น เขาแค่นใจอยากจะ เข้ามั่นทั้งให้หมกที่
 เคี้ยว

แต่เขาจะไปรู้ได้อย่างไรละว่ามอร์ดัน จะหลงใหลกับมันถึงขนาดนั้น
 มิสซิสก็ดูน่าขันเป็นอันให้เรียบริบก่อนจะพูด
 "คุณก็รู้ว่าเราเชื่อถือคุณขนาดไหน มิสทรีบ เราอยากให้คุณแนะนำ
 ว่าเราควรทำอย่างไรดี"

"ชั้นทำทุกอย่าง เท่าที่ชั้นทำได้จนหมกแล้ว" มิสทรีบตอบ
 "มีอีกทางเดียวก็คือ เขียวบอร์บาส บิศาจแห่งเด็กมาจิกการ และเรื่องนั้น
 ก็รู้ๆกันอยู่ว่าพวกเธอคงกักลินใจเอาเอง"

"เออ... นมว่าเรื่องนั้นคงไม่ร้ายแรงถึงขนาดนั้นหรอกครับ" มิสเตอร์ก็ตอบ
 "การเรียบบอร์บาสนั้น เป็นเรื่องที่หนักหนาสาหัสมากนะครับ"
 "ชั้นบอกแล้วว่ามันอยู่ที่พวกเธอจะกักลินใจ แต่ถ้าเป็นอย่างคอนั้นนะ ชั้นกล้า
 พูดเลยว่าลูกของพวกเธอจะไม่มีวันได้เป็นพอมค"

แล้วเธอก็หันกลับเตรียมที่จะจากไป

"อยู่รับทานน้ำชากับเราซักถ้วยซิคะ" มิสซิสทรีบ เขียว

"ไม่ละ ชั้นต้องรีบไปประชุมลับนิบาทแม่มดที่ซินซินนาท"

มิสทรีบพูด แล้วร่างเธอก็สลายกลายเป็นหมอกสีส้มไปในทันที

มิสเตอร์ก็ใช้มือโบกปิดหมอกสีสนั่นไปมา แล้วบิกระตุ

"เฮ้อ" เขาถอนหายใจ "เธอน่าจะใช้หน้าหอมผสมควันนั้นซะบ้างนะ"

"เธอเป็นคนหัวเก่านะคะ" มิสซิสก็พิมพ์

ทั้งคู่นอนอยู่ทรงประดุจอย่างเงียบๆก่อนนี้เองแหละที่มิสเตอร์ก็เริ่มรู้สึกที่อด
ขึ้นมา มันแทบไม่น่าเชื่อเลยว่าลูกชายของเขาเลือกเนื้อเชื้อไขของเขาไม่
ต้องการที่สัมผัสประกายระเหิดของตระกูล มันเป็นไปได้

"หลังอาหารเย็น" ก็เย็นขึ้นในที่สุด"ผมจะพูดกับเขาเองอย่างลูกผู้ชาย
ผมเชื่อว่าเราไม่จำเป็นต้องใช้อำนาจจากบิดาหรอก"

"ดีค่ะ" มิสซิสก็ตอบ"ฉันเชื่อว่าคุณต้องทำให้ลูกเข้าใจได้"

เธอยิ้ม แล้วก็เห็นประกายเส้นหจกจากดวงตาของเธอ

""เนอบของชั้น" มิสซิสก็สะอึกสะอื้น ปรกาศตายไฟ แล้วเธอก็
วิ่งไปที่ครัว

ทั้งหมดนี้ทั้งทานอาหารค่ำกันอย่างเงียบๆมรคณัฐก็ว่ามิสเตอร์ที่บ้าน
เขาทานอาหารด้วยความไม่สบายใจ บ่อยครั้งที่สายตาของเขาเหลือบมอง
ไปที่ ยิงพ่อ มิสเตอร์ก็เป็นคนคึกคักแบงเนื้อใส่จาน สีหน้าของเขาส่อแววครุ่น
คิด ส่วนมิสซิสก็ไม่ได้พูดจาแม่แก่น้อย

หลังจากพยายามกลืนกินอาหารจนหมดจาน หนูน้อยก็รีบวิ่งกลับห้องไป
ทันที

"ที่นี่จะได้เห็นกันละ" มิสเตอร์ก็กล่าวกับภรรยา เขาค้มกาแฟจนหมด
ถ้วย เข็คปาก แล้วลุกขึ้น

"ผมจะไปตกเห็ดปลกกับลูกละ เอ้อ ว่าแค่เครื่องรางแห่งการรุ่งโร
นะอยู่ไหน"

มีสติที่จมอยู่ในความคิดชั่วขณะหนึ่ง ในที่สุดเธอก็เดินไปที่ชั้นหนังสือ

"นี่ละ" เธอหยิบมันออกมาจากช่องหนังสือ อของปกหนังสือ

"ฉันใช้มันกันหน้าหนังสือ"

มีสเตอร์ก็ไล่เครื่องรายนั่นลงในกระเป๋า ตอนหายใจลึก แล้วก้าวไป
ยังห้องของลูกชาย

มอร์ตันกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือของเขา ฝั่งหน้าของเขาเต็มไปด้วย
ถ้วยกาแฟและสมุดจดคล้ายกับบทความต่างๆ เขียนอยู่บนหนังสือและสมุด
เหล่านั้นด้วยปากกาสีน้ำเงิน ยังมีข่าวของอื่นๆวางอยู่เต็มโต๊ะ กินสอหกแห่งที่เหลา
ไว้อย่างดี ยางลบ ลูกคิด แล้วถูกตาเครื่องคิดเลขทั้งหนังสือของคโตะ
นั่นก็มีแต่การทางบ้านบัญชีทั้งนั้น "เงิน" โดยริมาเมอร์, "การบริหารธนาคาร"
โดยจอห์นสันและคาลฮูน, "การศึกษาเรื่องการตรวจสอบบัญชี" ของเอลแมน
ยังมีเล่มอื่นๆอีกเต็มไปหมด

"เป็นไงบ้างทีอูก" เขาเริ่มพูดด้วยสำเนียงอ่อนโยน

"สบายดีครับพ่อ" มอร์ตันตอบอย่างกระตือรือร้น

"ผมกำลังเรียนการบัญชีเบื้องต้นอยู่ที่นั่น ผมตอบคำถามได้หมดเลยละ"

"อูก" ก็พูดด้วยเสียงนุ่มนวลที่สุด "แล้วการบ้านประจำของลูกล่ะ"

มอร์ตันกระวนกระวายขึ้นมาทันที เขาแฉ่งขยับเท้าไปมา

"อูกก็รู้ว่า สมัยนี้นะมีเด็กไม่กี่คนหรอกนะที่มีโอกาสได้เป็นพ่อมด"

"ครับผมรู้" มอร์ตันเบือนหน้าหนีทันที และเริ่มด้วยเสียงที่สูงและเป็นกังวล

"แต่พ่อครับ ผมอยากจะเป็นนักบัญชีนะ ผมอยากเป็นจริงๆนะครับพ่อ"

มิสเตอร์ก็สิ้นศรัทธา

"มอริกัน ตระกูลเรานะ เป็นครอบครัวที่มั่งคั่งมาจนถึงแปดร้อยปีแล้วนะ และคนของตระกูลก็ก็เป็นพ่อมดที่ยิ่งใหญ่"

มอริกันยังคงมองผ่านหน้าต่างออกไปตามเดิม อาของเขายังคงขยับไปมา

"ลูกคงไม่ยากให้พ่อฝึกหวังโซ่ใหม่... จูกรัก" คียัมเศร้าๆ

"ลูกรู้ว่าใครๆก็เป็นนักบวชได้ แค่น้อยคนเหลือเกินที่จะเป็นเจ้าแห่งไสยศาสตร์"

มอริกันละสายตาจากหน้าต่าง เขาหยิบกินสอขึ้นมา เพ่งมองปลตยกินสออย่างครุ่นคิด เขาใช้ปลายนิ้วหมุนมันอย่างช้าๆ

"ว่าไงละลูก ลูกพยายามเรียนกับมิสเตอร์อย่างเต็มที่หรือเปล่า"

มอริกันเดินหัว

"ผมอยากเป็นนักบวช"

มิสเตอร์ก็พยายามระงับความโกรธอย่างเต็มที่ ไอ้เครื่องรางแห่งการจงใจหมั่นเป็นอะไรไป กฤตยาคมที่ลงไว้มันเสื่อมถอยไปก็หือ อ้อ เขาสงสัยว่าคงต้องอธิษฐานตราใหม่ซะแล้ว แต่ไม่ว่ายังไงก็ตามเขายังคงพูดต่อไป

"มอริกัน" เขาพูดด้วยน้ำเสียงแห้งชาก

"พ่อเป็นเพียงมีอระดับสามเท่านั้น ลูกก็รู้ไม่ใช่หือ อว่าปู่ย่าของลูกนะ จนมากพวกท่านไม่มีปัญญาสั่งให้พ่อเรียนคาถารดับมหาวิทยาลัย"

"ผมรู้" หนูน้อยตอบด้วยเสียงแผ่วเบา

"พ่ออยากให้ลูกได้รับสิ่งที่พ่อไม่มีวันจะได้อมา มอริกันลูกจะต้องเป็นมีอระดับหนึ่ง" ปรกาศตาของเขาทอแววมุ่งหวัง"โซ่ มันอาจเป็นเรื่องยาก แต่พ่อกับแม่จะพยายาม แล้ววันหนึ่งพวกเราจะได้รับผลแห่งความพยายามนั้น"

มอริกันขบริมฝีปาก คินสอในมือเขาหมุนไปมาเร็วขึ้นเรื่อยๆ
"ว่าไงละดูรัก ดูก็รู้ว่ามอริกันหนึ่งนะหมายถึงอะไรดูจะไม่ต้องทำงาน
ตามร้านขายเครื่องวาง แต่ดูจะได้เป็นผู้ประกอบการพิธีกรรมโดยตรง ผู้ประกอบ
พิธีทางไสยศาสตร์ ว่าไงละดูรัก"

มีชั่วขณะหนึ่งที่เห็นลูกชายของเขาเคลื่อนไหว ปากของมอริกันขยับเล็กน้อย
พร้อมกับประกายที่เริ่มปรากฏในดวงตา แต่แล้วเด็กน้อยก็เหลือบมองดูตำราบัญชี
ของเขา ดูคิกของเขาและผูกตาเครื่องคิกเลข

"ผมจะเป็นนักบัญชีรับเหมา" มอริกันตอบ

"แล้วจะได้เห็นกัน" มิสเตอร์คิกตะคอกอย่างเหลือออก

"แกละไม่มีวันได้เป็นนักบัญชีหรอกไอหนู แกละต้องเป็นพ่อมด มันเป็นเรื่องที่
สุดสำหรับตระกูล และไม่ว่าจะคิดบ้าคิดบอยังไง มันก็จะเป็นสิ่งที่ที่สุดสำหรับ
แก ไคยีนไอหนู" แล้วเขาก็เดินลงบันไดออกจากห้องไป

ทันทีที่เงาหลังของมิสเตอร์คิกพ้นประตุมอริกันก็รีบหันกลับไปทางตำราบัญชีของเขา
ความเค็ม

มิสเตอร์และมิสซิสคิกนั่งอยู่บนโซฟาอย่างเงิบกริบ มิสซิสคิกนั่งอยู่กับการดัก
ไหมพรม ทว่าจิตใจของเธอนั้นไม่ได้อยู่กับมันหรอก มิสเตอร์คิกเพิ่งมองรอยซาก
ของหมวกวอยอาร์มณโกรีธ ในที่สุดคิกก็ลุกขึ้น

"ผมเป็นคนทำมันเสียเอง บอรับาสเท่านั้นที่จะแก้ไขได้"

"ไอ้ไม่" มิสซิสคิกพูดอย่างดังเด "แต่บอรับาส..."

"ผมรู้ ทบนั่นมก็รู้สึกคล้ายกับเป็นฆาตกรไปแล้วละ"

"ทั้งคู่นั่งคิกอยู่ชั่วข,๒๓ ในที่สุดมิสซิสคิกก็เอ่ยขึ้น

"บางทีคุณปู่ของแกอาจช่วยได้ ท่านเป็นคนรักเด็ก"

"ใช่...บางที" มิสเตอร์ก็ตอบอย่างครุ่นคิด
 "แต่ผมไม่รู้ว่าเราจะรบกวนท่านกี่หรือเปล่า แล้วอีกอย่างหนึ่ง สุภาพบุรุษชาว
 ยุโรปก็หายไปสามปีแล้ว"

"คะ ฉันทู" ลอมีซีสต์ก็พูด เธอจัดการแก้ไขไปที่อีกหลอด

"แต่จะเรียกท่านหรือมอร์บาด"

มิสเตอร์ก็เห็นด้วย อย่างน้อยสุภาพบุรุษชาวนั้นก็เป็นปูของมอร์บาด ส่วนมอร์บาด
 นะไม่ต้องพูดถึง... แยกความมากแล้วก็มารับจัดการ เตรียมพิธีเรียกวิญญาณของบิดาผู้
 ล่วงลับของเขาถัดมา เขาจัดการรวบรวมตัวคางคก เขายูนิคอร์น คันแฮมด็อก
 ฟันมังกร แล้ววางมันลงบนผ้าสักหลาด

"ไม้เท้าวิเศษของผมน่ะไหน" เขาถามภรรยา

"ฉันเอาไป เก็บรวบรวมไว้กับไม้เท้าอสูรของคุณ"

มิสเตอร์ก็แหว่งไม้เท้าวิเศษไปรอบๆของเหล่านั้น แอ่ยค่าสักก็สิทธิ์แห่งวิญญาณ
 สามคำ แล้วเรียกชื่อพ่อของเขา

ทันใดนั้น กลุ่มควันก็พุ่งขึ้นจากผ้าสักหลาดผืนนั้น

"สวัสดีคะ คุณพ่อ" มิสซิสต์ก็ทักทาย

"ผมเสียใจที่รบกวนพ่อ" มิสเตอร์ก็พูด

"แต่ลูกผม หลานของพ่อ มันไม่ยอมเป็นพอมก มันอยากจะเป็น เออ...นักบัญชี"

อีกครั้งที่กลุ่มควันสั่นไหว แล้วเคลื่อนไปในอีกลักษณะหนึ่ง

"ครับ" มิสเตอร์ก็ตอบ "เราพยายามจริงๆ แต่มันหัวรั้นจริงๆ"

กลุ่มควันสั่นไหว แล้วแยกยาวออกไป เคลื่อนไหวในลักษณะของภาษาโบราณ

"ผมว่านั่นคง เป็นวิธีที่ดีที่สุด" มิสเตอร์ก็เอ่ย "ถ้าพ่อทำให้มันตกใจจนสติปัญญา
 ไปช่วงหนึ่ง มันก็จะลืมไอ้เรื่องบัญชีบ้างของมันไป อาจรุนแรงไปหน่อย แต่ก็ยังดีกว่า
 เรียกมอร์บาดมา"

กลุ่มควันเคลื่อนไหวคล้ายกับคนงีบหน้า แล้วต้องลอยไปยังห้องของเด็กชาย
มิสเตอร์และมิสซิสตี้ นั่งรออยู่บนโซฟาอย่างเงิบเขี้ยว

แล้วประตูห้องของมอร์ตันก็เปิดดังปังราวกับโคนเขาบูทิมอร์ตันเงยหน้าขึ้น
มอง ชมวกก็แล้วก็มดงอ่านคำร่าต่อไป

กลุ่มควันกลับกลายเป็นสิงโตมีปีกซึ่งมีหางเป็นฉลาม มันชูตัวรามด้นซ้ายหัว
ไปมา แล้วย่อตัวลงเตรียมโศกเข้าใส่

มอร์ตันเหลือบมองเจ้าตัวประหลาดนั้น เขาเลิกคิ้วสูง และก้มลงจัดการฉีก-
เขียนตัวเลขของบนค้ำราของเขา สิงโตนั้นเปลี่ยนเป็นสัตว์เดือยคลานสามหัวที่มี
แฉกคอแดงฉานปานโลหิต เปลวไฟพวยพุ่งออกมาจากจุก มันค่อยๆคืบคลาน
เข้าหาเด็กน้อย

มอร์ตันขวดขบตัวเลขต่างๆจนเรียบร้อย ตรวจจก้าคอบแล้วมองไปยังเจ้าสัตว์
ตัวนั้น

มันส่งเสียงกรีกแหลม แล้วกลายเป็นค่างควายยักษ์ แล้วบินวน"ปรอบๆวาง
มอร์ตัน มันส่งเสียงกรีกดัง

มอร์ตันยิ้มน้อยๆ ก่อนจะหันไปยังค้ำร่าต่อไป

มิสเตอร์ก็ ลั่นความมอคหนที่จจะรอค้อไปอีกแล้ว

"ให้ค้ายเดอะ" เขาตะโกน"นี่แกไม่กลัวเลยเรอะ"

"ผมจะไปกลัวทำไมละ" มอร์ตันถาม "ก็รู้อยู่ที่ว่า เป็นฉมู"

พอลิ้นเสียง ค่างควายยักษ์ก็คืนสภาพสู่กลุ่มควันตามเดิม มงกหัวอย่างเฝ้าๆ

แล้วหายวับไป

"หวัดก็ครบปุ้" มอร์ตันบอกตา แล้วลุกขึ้นไปปิดประตู

"ก็อย่างนี้ละ" มิสเตอร์คิงพูด ลูกเรามาบ่นเชื่อในตัวเองซะเหลือ เกินที่นี้เรา
คงต้องเรียกบอร์บาสแล้วละ"

" "ไม่" มิสซิสคีย์ค้าน

"ที่นี่อะไรอีกล่ะ"

"ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน" เธอตอบเสียงเครือ "ฉันก็รู้ว่าบอร์บาสจัดการยังไงกับเคทๆ
ไม่เคยมีคนไหนเหมือนเคมเลย หลังจากพบกับบอร์บาส"

ใบหน้าของมิสเตอร์คีย์เป็นขาราวรูปสลัก

"ผมรู้ แต่ช่วยไม่ได้"

"เขายังเด็กอยู่นะคะ" มิสซิสคีย์ครวญ "มัน... มันจ... จะทำให้เขาเสียสติ"

"ถ้าเป็นอย่างนั้นเราก็จะใช้วิชาทางจิตวิทยาแผนใหม่ทุกอย่างเพื่อรักษาถูก"

มิสเตอร์คีย์ปลอบ

"เราจะจ้างจิตแพทย์มือดีที่สุดมารักษาเขา แต่เขาจะต้องเป็นพ่อมด"

"งั้นเชิญเลย" มิสซิสคีย์พูดพร้อมก็ร้องไห้ออกมา

"แต่ไปปรกอย่าข ให้อันเป็นผู้ช่วยพิธีเลย "

ผู้หญิงก็อย่างนี้แหละ คีคิก่อนเป็นช่วงเวลาที่จำเป็นต้องใช้ความหนักแน่น
แล้วเขาก็จัดเตรียมพิธีเรียกบอร์บาส พิศาจแห่งเด็ก ด้วยจิตใจที่หนักอึ้ง
เริ่มด้วยการ ขีดวงยันตร์รูปห้าเหลี่ยมรอบควาลิบสองแฉกซึ่งมีวงกันหยอที่
เป็นอนันต์อยู่ภายใน ต่อมาเป็นการ เตรียมมดุนไฟพร ราคาแพงต่างๆซึ่งจำเป็น
อย่างยิ่งสำหรับพิธีจากนั้นก็จารี กคาตาป้องกันไม่ให้บอร์บาสหลุดจากความ
ควบคุมมาทำลายพวกเขาทั้งหมด ตามมาก้วยเลือกช่างนำอีกสามหยก

"เลือกช่างนำของผมหายไปไหน" มิสเตอร์ก็ถามขณะหันซ้ายของในตู้
 "ในครัว อยู่ในชวคเอสไพร์น" มิสซิสก็ตอบขณะกำลังเข้คน้ำกา
 คีไปหยิบขึ้นมา แล้วทุกอย่างก็เรียบร้อย เขาจุกเทียนสีค่าและทองคาตาเรียกปี
 บรรยากาศในห้องร้อนขึ้นมาในทันที พร้อมกับเสียงเรียกที่ก้องกังวาล
 "มอร์ตัน" มิสเตอร์ก็เรียก"มานี่"

มอร์ตันเปิดประตูออกมา เขากอดคำรามขู่ขี้นแน่น มอร์ตันแดงเด็กมาก
 และไม่มีทางป้องกันตัวได้เลย

"มอร์ตัน พ่อกำลังจะเรียกปีศาจแห่งเด็ก อย่าให้พ่อต้องทำอย่างนั้นเลย
 มอร์ตัน"

เด็กน้อยหน้าซีดเผือก ขวนเข้ไปพึ่งประตู ทว่ายังคงถ่มส้วมอย่างขี้น
 "ก็มาก" มิสเตอร์ก็พูด"บอร์บาส"

เสียงอัสนี่มาตังก้องขึ้นทันที กลิ่นความร้อนแผ่กระจายไปทั่วห้อง และ
 บอร์บาสก็ปรากฏตัวขึ้น ร่างของมันสูงจรกเพดาน หัวเราะเบาๆอย่างขี้นร้าย

"อา" บอร์บาสร้อง เสียงนั้นก้องจนทั่วห้องตองสิ้นใจ

"เจ้าเด็กน้อย" มอร์ตันสะดุง เขาเบ็งตาจ้องมองบอร์บาสนิ่ง

"เจ้าเด็กน้อยที่แสนซน" บอร์บาสกล่าว แล้วหัวเราะ เจ้าปีศาจอย่าง

สามจุมเข้าหาบอร์ตัน ซุกข้างก้าวของมันทำให้ขานสิ้นใจ

"ไลมันไป" มิสซิสก็กรวย

"ผมทำไม่ซัด" มิสเตอร์ก็ตอบด้วยเสียงที่แหบพร่า

"ผมทำอะไรไม่ได้จนกว่าทุกอย่างจะเสร็จสิ้น"

มือที่เก็บไปด้วยเล็บอันแหลมคมขง เจ้าปีศาจ ค่อยๆเอ้อมมาทางมอร์ตัน
 แก่หน้อยรีบเปิดคำรามขู่ออกอย่างรวดเร็ว

"ช่วยผมด้วย" บอรัคนร้อง

ทันทีนั้น ร่างของชายชราผู้หนึ่งก็ปรากฏขึ้น มันเป็นร่างที่ผอมสูง และแลดูแก่อย่างไม่น่าเชื่อ มันดูราวกับเป็นร่างที่ประกอบขึ้นด้วยดินสอพูนๆ ซึ่งมีกระดาะบักขี้เก๋ๆ เป็นอาการ คางคากทั้งคูน ชายชรานั้นมีรูปเป็นตัวเลขศูนย์อันว่างเปล่า

"ซิโค พิโครียัย" บอรับาสรายเวทย์ พร้อมกับหันไปเผชิญหน้ากับผู้มาใหม่ ทว่า ชายชรามอมนั้นกลับหัวเราะ แล้วกล่าวว่า

"สัญญาแห่งสมาคม ที่มหันต์นั้น มีอาจมีแต่ไม่อาจสูญ"

คำเหล่านั้น ทำให้บอรับาสกระเด็นไป มันล้มทับเก้าอี้จนพังทลาย บอรับาสค่อยๆ ทรงกายขึ้นมา ร่างของมันแดงเป็นจ้ำ คิ้วรอยแฉล แล้วบอรับาสก็ร้ายคาถาปิศาจด้วยเสียงก้องกังวาล

"อาร์ท แสทไอ้"

แต่ชายชราปกป้องเด็กน้อยไว้ด้วยร่างของตนเอง พร้อมกับรายมนต์แก่

"เสื่อมสลาย มอกมลาย กายปรากฏ ถกถอย ม่อยกระรอก มละคาย"

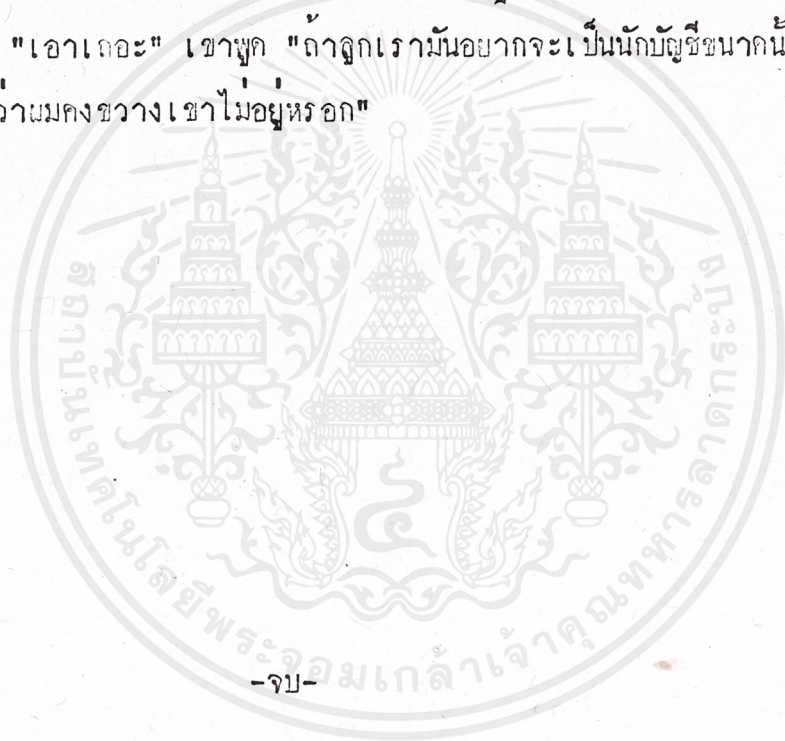
บอรับาสปิศาจไปมาอย่างป่วนราว มันดอยหนีอย่างรอนรน ร่างชวนเขมือไขว่ควไปในอากาศ จนพพของหางรอกจากกฤตยาศม มันพุ่งออกไปสุดตัว แล้วหายวับไปทันที

ชายร่างผอมบางผู้นั้นหันกลับไปหามิสเตอร์และ มิสซิสซี่ ซึ่งนั่งอยู่ตรงมุมห้องแล้วพูดขึ้น

"จงรู้ไว้เถอะว่า ข้าคือเจ้าแห่งบักขี้ และจงรู้ด้วยว่า เด็กคนนี้ได้เซ็นท์สัญญากับข้าแล้ว จะยอมเป็นเด็กฝึกงานและเป็นคนของข้า เพื่อแลกกับสิ่งตอบแทน คือ ข้าเจ้าแห่งบักขี้ จะสอนวิธีการควบคุม นึกกระชาก และทำลายล้างวิญญาณกักกันวิญญาณเหล่านั้นด้วยสายใยของคำสาปแห่งตัวเลข รูปแบบ การซื้อและการขาย ผูกมัดด้วยโซ่ทรวงแห่งลินเชื่อ กำไร ซากขุน และนี่คือเครื่องหมายที่ข้าได้ให้ไว้แก่เด็กน้อย"

"เจ้าแห่งบัญชีจับมือขวาของ มอรัญยกชัน เรายังได้เห็นรอยหมึกที่แต้ม
 อยู่บนนิ้วกลาง เจ้าแห่งบัญชีหันกลับไปพูดกับมอรัญยกชันด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน
 "หญิงนั้นเจ้าหนุ่ม เรวจะมาดกันเรื่อง วิดีแห่งการสาปแข่งด้วยภาษี
 เงินได้"

"ขอรับ" มอรัญยกชันตอบรับอย่างกระตือรือร้น
 หลังจากเข้มองมิสเตอร์และมิสซิสตี้แล้ว เจ้าแห่งบัญชีก็หายตัวไป
 หลังจากตะลึงอยู่เป็นเวลานาน มิสเตอร์ก็หันไปหาภรรยา
 "เอาเถอะ" เขาพูด "ถ้าลูกเรามันอยากจะเป็นนักบัญชีขนาดนั้นละก็
 ผมว่าผมคงขวางเขาไม่อยู่หรอก"





อ้อ... อ้อ... อ้อ...
นี่... นอกรับ
นี่... นอกรับ

รับจกแล้ว... ส่วนรับไป
นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...



นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...

นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...



CRASH

นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...

นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...



นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...



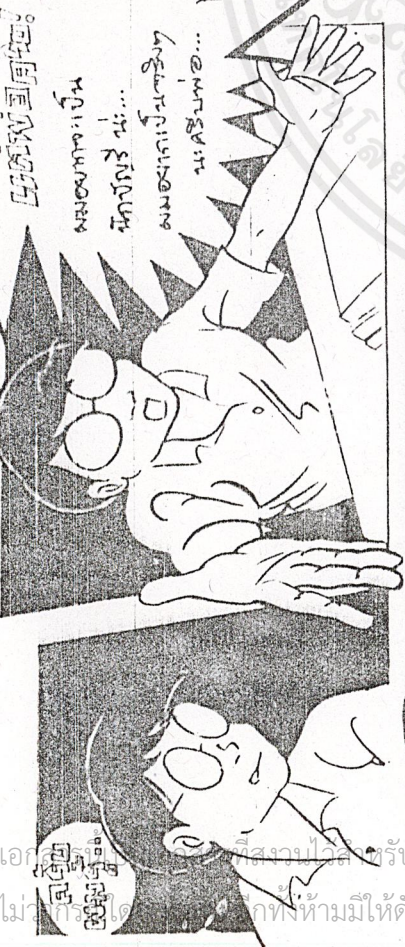
นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...



นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...

นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...

นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...
นี่... นอกรับ... นอกรับ...



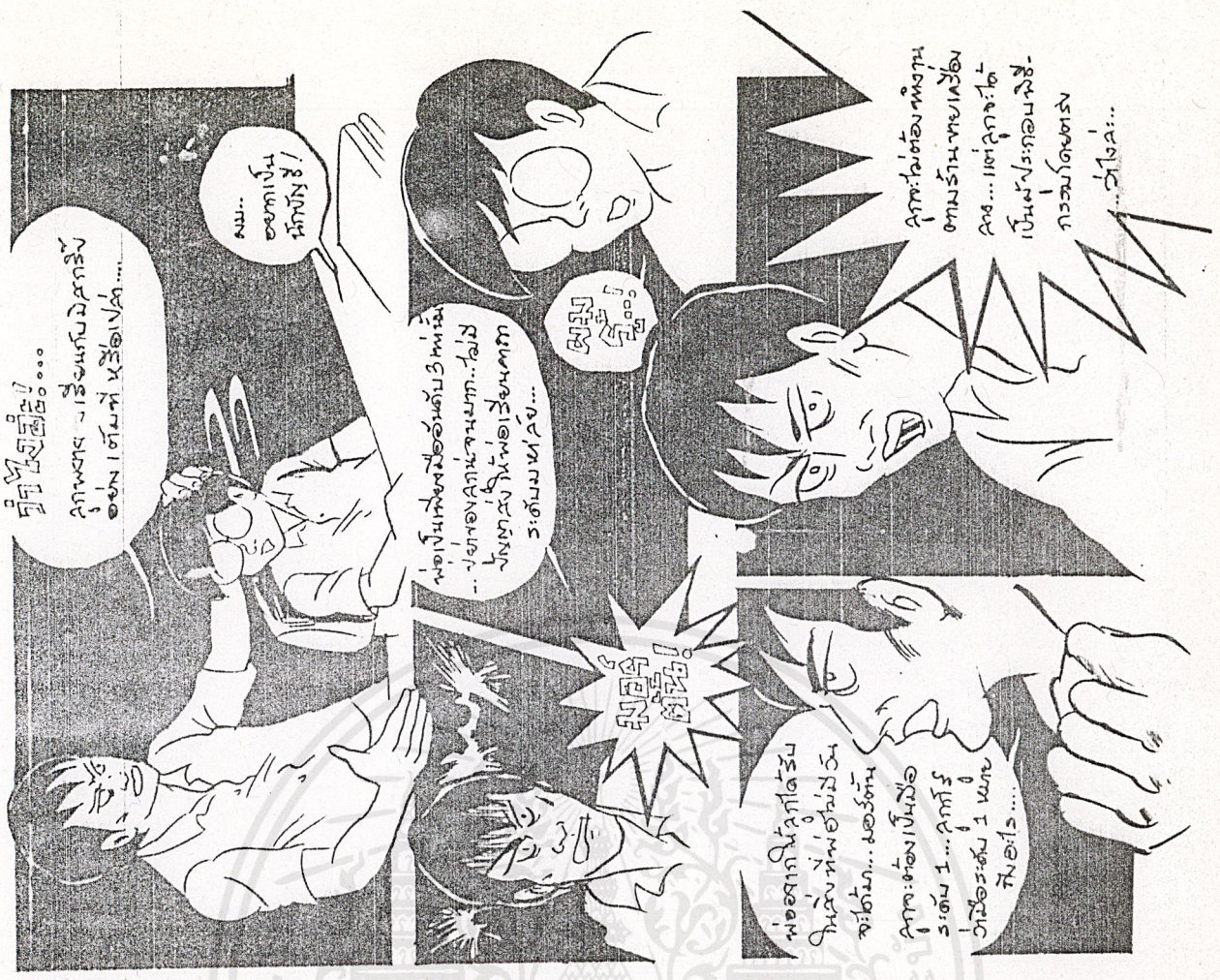
อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...
อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...

อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...
อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...
อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...



อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...
อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...
อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...

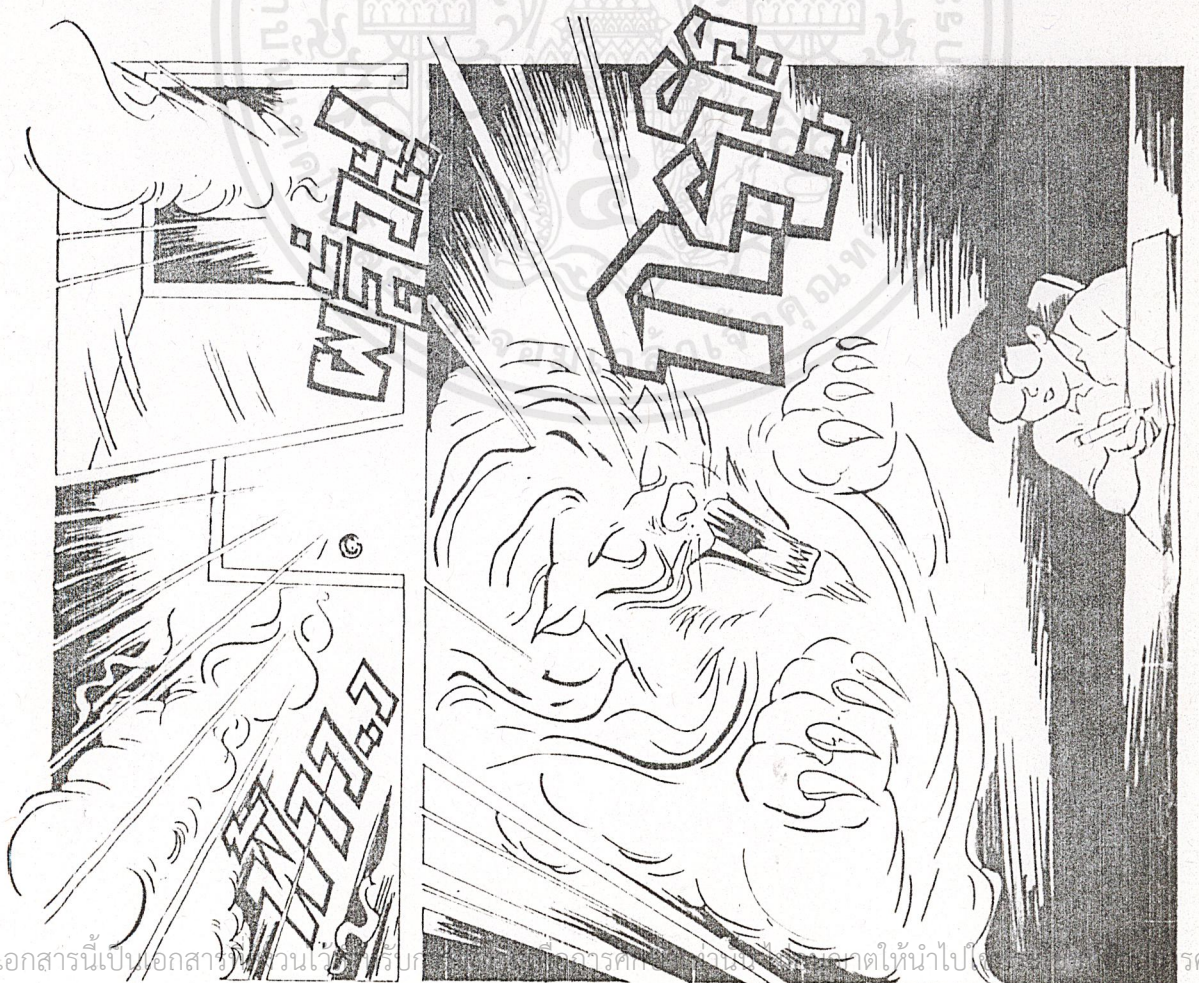
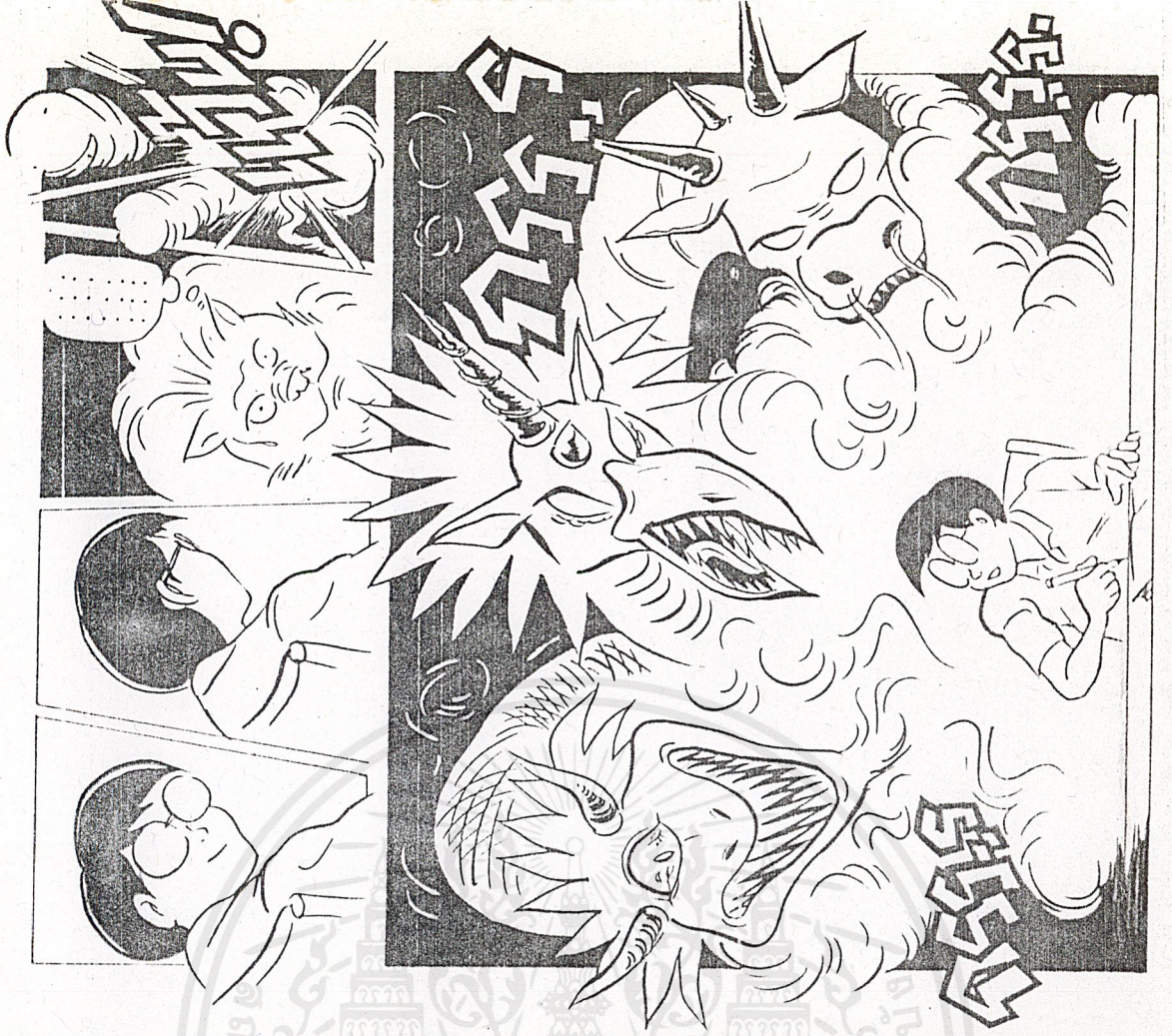
อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...
อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...
อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...



อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...
อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...
อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...

อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...
อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...
อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...

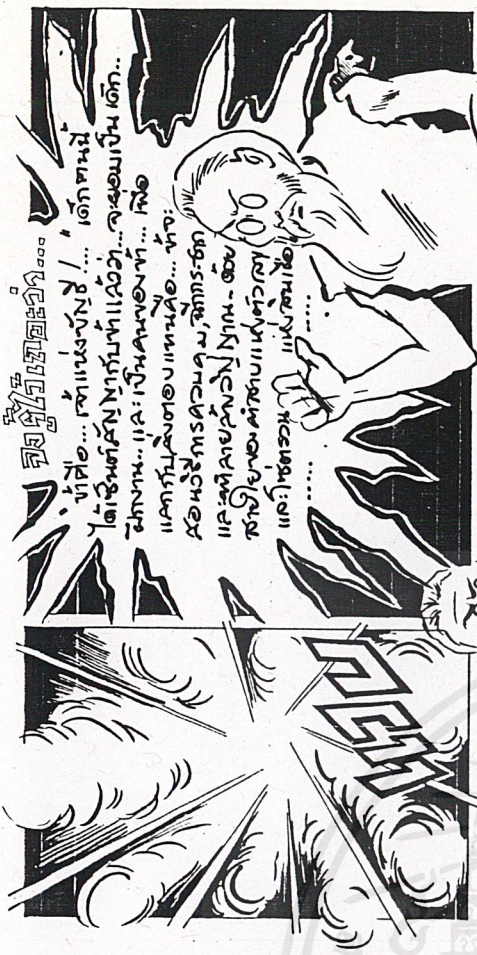
อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...
อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...
อึ้ง... อึ้ง... อึ้ง...



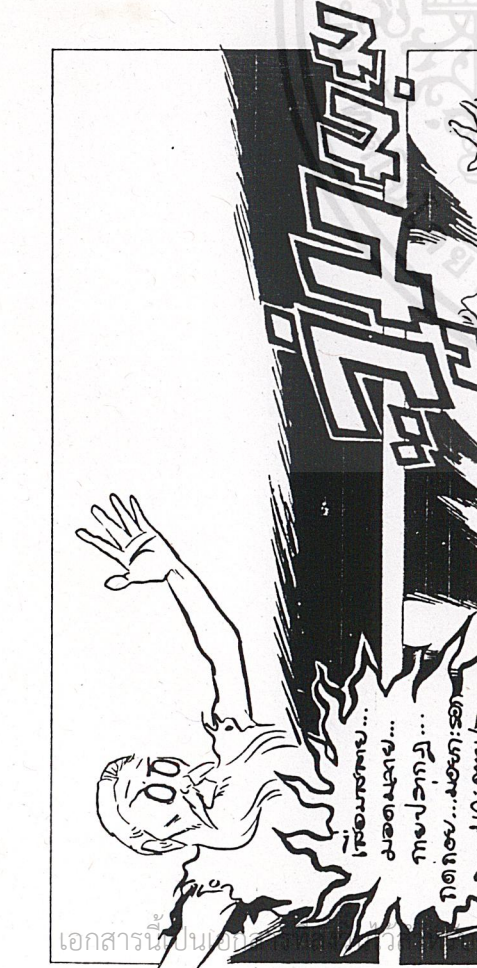
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่... วนไว้... รับ... การค... ... ชาติให้นำไป... รัค้ำ
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้



เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้บริการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่สามารถเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากศูนย์วิจัยและนวัตกรรมด้านการค้า
 ไม่ว่ากรรมใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้



END



เอกสารนี้... ไม่ว่าการณ์ใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แหล่งข้อมูลและบรรณานุกรม

1. หนังสือมิกิที่ 4
2. สำนักพิมพ์วิบูลกิจ
3. สำนักพิมพ์มิตรไมตรี
4. หอสมุดคณะศึกษาศาสตร์ พระจอมเกล้า จาตุจักร มัง



เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้